

РЕШЕНИЕ

№ 9473

гр. София, 10.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 26.02.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **12874** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Г. К. ЕГН [ЕГН], чрез адв. К. Ч. със съдебен адрес – [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171 т.2а б. “б” от ЗДвП №229з-2028/22.11.2025 г. , издадена от К. Г. С.– на длъжност полицаи - к.о. –в сектор „Охранителна полиция“ в 05 РУ –СДВР .

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Не са изпълнени изискванията на чл.59 ал.2 т.4 от АПК за постановяване на мотивиран акт. Не е прецизирано правното основание за издаване на акта.

Въвеждат се доводи за нищожност, поради липса на компетентност на органа, издал оспорената принудителна административна мярка. Иска се обявяване на нищожност на административния акт, а при условията на евентуалност - отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява лично, представлява се от адв. К. Ч., която поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде обявена за нищожна, алтернативно да бъде отменена. Претендират се разноси по представен списък.

Ответникът –командир отделение в сектор „Охранителна полиция“ в 05 РУ –СДВР – К. Г. С., редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата. С придружителното писмо за изпращане на преписката е направено възражение за

прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 22.11.2025г. в [населено място], Г. К. управлявал лек автомобил „Форд Мондео“ с ДК [рег.номер на МПС] , негова собственост по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. Пред бл.2 на [улица]е спрян за проверка от полицейски служители на 05 РУ – СДВР. По отношение на жалбоподателя е извършена проверка с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен номер 0002 в 00,11 часа, който отчел положителен резултат за наличие на алкохол в кръвта на водача, а именно 1,34 промила на хиляда.

Издаден му е талон за медицинско изследване с № 301770 за УМБАЛ „Св. А. “, като последният се явил в медицинското заведение, но не предоставил биологичен материал - кръвна проба, тъй като бил съгласен с отчетения от техническото средство резултат. Този факт е удостоверен в Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и подписан от лекар Ф. Ц. от Спешно отделение в УМБАЛ „Света А.“ .

По отношение на Г. К. е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА № 4847913 от 22.11.2025 г., в който е посочено, че виновно е нарушил чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП – водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред.

АУАН е послужил като основание за издаване на Заповед № 229з-2028/ 22.11.2025 г за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1 б. “б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от К. Г. С. – командир отделение в сектор „Охранителна полиция“ -СДВР , с която на основание чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП по отношение на Г. К. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на МПС, с табели с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца

По делото като писмени доказателства са приети, Акт за установяване на административно нарушение, докладна записка до Началника на 05 РУ –СДВР, талон за медицинско изследване, справка картон на водача, заповеди на директора на СДВР и на министъра на вътрешните работи, протокол за медицинско изследване.

В съдебното производство, жалбоподателят не ангажира нови доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му, като необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административния орган съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на СДВР и по конкретно т.2 са оправомощени полицейски органи по чл.142 ал.1 , т.1 от ЗМВР от отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в Районните управления на СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР, след успешно положен изпит по ЗДвП и КЗ в рамките на обслужваната територия да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл.171 т.1, т.2 т.2а, т.4, т.5 б“а“, т.6 от ЗДвП.

Видно от представена заповед № 513з -2269/09.04.2015 г. на Директора на СДВР, издателят на оспорения административен акт заема длъжността – командир отделение в сектор „Охранителна полиция“ в 05 РУ –СДВР

От друга страна е представена и Заповед № 8121з -1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, съгласно която е определено да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата следните основни структури на МВР: т. 1.3. – Областни дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи, в рамките на обслужваната територия, т.1.3.3 от звена осъществяващи охранителна дейност по чл.14 ал.2 т.1 от ЗМВР в СДВР /ОДМВР и в районните управления

Видно от заеманата длъжност на К. С., същият е командир отделение, именно в сектор „Охранителна полиция“ в 05 РУ –СДВР, поради което е компетентен да издава административни актове по Закона за движение по пътищата, в рамките на надлежното оправомощаване съгласно Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на СДВР, заповед № 513з -2269/09.04.2015 г. на Директора на СДВР и Заповед № 8121з -1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи. Ето защо доводите, относно претендирана нищожност на акта са неоснователни.

–Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона писмена форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

В обжалваната заповед изрично е посочено, че същата се основава на обстоятелствата, подробно изложени в съдържанието на акта за установяване на административното нарушение и с оглед наличието на всички реквизити предвидени в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, следва да се приеме, че е издадена в предвидената от закона форма.

Настоящият състав не констатира при издаване на обжалваната заповед да е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствени правила и противоречие на материалноправни норми. Не е налице нарушение на разпоредбите на чл. 34 и чл. 35 от АПК.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: по т.2а б. „б“от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който

управлява моторно превозно средство: б) с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

Разпоредбата изисква управление на МПС от страна на водача му, при една от хипотезите, посочени по –горе, за да е налице основание за прилагане на принудителната административна мярка, изразяваща се в прекратяване на регистрацията на МПС.

Заповедта е издадена въз основа на АУАН, с който е установено нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП – на водача е забранено да управлява ППС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.

От доказателствата по делото, се установява, че жалбоподателят е управлявал собствения си автомобил с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, а именно с 1,34 промила, установено с техническо средство „Алкотест Дрегер“ /лист 20 от делото/. Това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя, напротив същият се е съгласил с резултатите от техническото средство, като изрично е заявил това в лечебното заведение – УМБАЛ „Св. А.“, в което е следвало да даде биологичен материал за изследване. В тази насока е приложени по делото протокол за медицинско изследване от 22.11.2025 г. /лист 19 от делото/, в който е отразено, че Г. К. въз основа на издаден талон за медицинско изследване № 301770/22.11.2025 г. се е явил в Спешното отделение на УМБАЛ „Св.А.“ – С., но не е дал кръвна проба, защото е съгласен с предварителния тест.

При наличието на предпоставките по чл. 171, т. 2а б.б от ЗДвП, административният орган е длъжен да наложи предвидената ПАМ и няма право на самостоятелна преценка.

В случая, е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“ и са отнети СРМПС №[ЕИК], както и два броя регистрационни табели СВ 5019 СО. Определен е минимален срок на принудителната административна мярка.

Наложената принудителна административна мярка не само, че съответства на материалния закон и неговата цел, но същата има превантивен характер и изцяло е определена при спазване на принципите на съразмерност и безпристрастност.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Жалбоподателят, не ангажирал достатъчно убедителни доказателства въз основа на които би могъл да обори констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, както и обстоятелството, че управлението на моторното превозно средство е реализирано с наличие и концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора, разноси се дължат на ответника, но такива не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 61 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. К. , чрез адв. К. Ч. със съдебен адрес – [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171 т.2а б. “б“ от ЗДвП №229з-2028/22.11.2025 г., издадена от К. Г. С.– на длъжност полицаи - к.о. –в сектор „Охранителна полиция“ в 05 РУ –СДВР .

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП/ редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: